

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 28. travnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Razmatranje

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo govoriti o onoj vrsti molitve koju predstavlja *razmatranje* (meditacija). Za kršćanina „razmatrati“ znači tražiti jednu sintezu: to znači stati pred veliku stranicu objave i pokušati je učiniti svojom i prihvatiti je u punini. Kršćanin, nakon što primi Božju riječ, ne drži je zatvorenom u sebi, jer se ta Riječ mora susresti s „drugom knjigom“ koju se u Katekizmu naziva „knjigom života“ (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2706). To je ono što pokušavamo učiniti svaki put kad razmatramo nad Božjom riječju.

Praksi meditacije posljednjih se godina pridaje veliku pažnju. O njoj ne govore samo kršćani: meditaciju se prakticira u gotovo svim religijama svijeta. No, to je aktivnost raširena čak i među onima koji nemaju religioznu viziju života. Svi imamo potrebu meditirati, razmišljati, otkrivati iznova sebe same, to je ljudska dinamika. Poglavitito u nezajažljivom zapadnom svijetu traži se meditaciju jer ona predstavlja visoku branu protiv svakodnevnog stresa i praznine koja se širi posvuda. Pred očima nam titra slika mladih i odraslih koji sjede u sabranosti, tišini, tišini, poluzatvorenih očiju... Što čine te osobe? Meditiraju. To je fenomen na koji treba gledati s naklonošću: mi nismo, naime, stvoreni za to da neprestano za nečim trčimo, imamo unutarnji život koji se ne može uvijek zatirati i gaziti. Svi dakle imaju potrebu za meditiranjem. Meditirati bi, takoreći, bilo nešto kao zaustaviti i udahnuti život.

Opažamo, međutim, da ta riječ, jednom kad je prihvaćena u kršćanskom kontekstu, poprima specifičnost koja se ne smije poništiti. Razmatranje je nužna ljudska dimenzija, ali razmatranje u kršćanskom kontekstu je nešto više od toga: to je dimenzija koja se ne smije poništiti. Velika vrata kroz koja prolazi molitva krštene osobe – prisjetimo se toga još jednom – jest Isus Krist. Za kršćanina razmatranje ulazi kroz vrata koja predstavlja Isus Krist. Praksa razmatranja također slijedi ovaj put. Kršćanin kad moli ne teži punoj transparentnosti samoga sebe, ne daje se u potragu za najdubljom srži vlastitoga „ja“. To je dopušteno, ali kršćanin traži nešto drugo.

Kršćaninova je molitva prije svega susret s Drugim, s Drugim ali s velikim „D“: transcendentni susret s Bogom. Ako nam neko iskustvo molitve daje nutarnji mir, ako nam daje ovladati samima sobom ili nam daje jasnoću u vezi s putom kojim nam je ići ti su plodovi, takoreći, kolateralni učinci milosti kršćanske molitve koja je susret s Isusom, to jest meditirati znači ići ususret Isusu vođeni na tome putu nekom rečenicom, nekom riječju iz Svetoga pisma.

Izraz „meditacija“ je imao kroz povijest različita značenja. I unutar kršćanstva ona se referira na različita duhovna iskustva. Može se, ipak, prepoznati neke zajedničke crte i u tome nam ponovno pomaže Katekizam u kojem se kaže slijedeće: „Načini razmatranja toliko su raznovrsni koliko je duhovnih učitelja. [...] No, sam način nije drugo doli vodič; važno je, s Duhom Svetim, napredovati na jedinom putu molitve: Isusu Kristu“ (br. 2707). I tu nam se pokazuje jednog suputnika na tome putu, onoga koji nas vodi, a to je Duh Sveti. Kršćansko razmatranje nije moguće bez Duha Svetoga. On je taj koji nas vodi prema susretu s Isusom. Isus nam je rekao: „Poslat ću vam Duha Svetoga. On će vas poučavati i upućivati. Poučavat će vas i upućivat će vas“. I u razmatranju Duh Sveti nas vodi naprijed ususret Isusu Kristu.

Postoje, dakle, mnoge metode kršćanskog razmatranja: neke vrlo ozbiljne, druge vrlo složene; u nekima se ističe intelektualnu dimenziju osobe, u drugima, pak, čuvstvenu i emocionalnu. To su metode. Sve su važne i sve su vrijedne da ih se prakticira, jer mogu pomoći da iskustvo vjere postane cjelovit čin osobe: ne moli samo um, moli čitav čovjek, cjelokupnost čovjekove osobe, kao što ne moli samo osjećaj. Stari su govorili da je organ molitve srce i tako su objašnjavali da je čitav čovjek, počevši od njegova središta – srca, taj koji stupa u odnos s Bogom, a ne samo neke njegove sposobnosti. Stoga uvijek treba imati na umu da je metoda put, a ne cilj: svaka metoda molitve, ako želi biti kršćanska, dio je onog *sequela Christi* koje je suština naše vjere. Metode razmatranja su putovi kojima valja ići da bi se došlo do susreta s Isusom, ali ako se zaustaviš na tome putu i gledaš samo put, nikada nećeš pronaći Isusa. Obogotvorit ćeš taj put, ali put je sredstvo koje te vodi do Isusa. U Katekizmu se precizira: „Razmatranje se služi mišlju, maštom, osjećajima i željom. To sabiranje nužno je da se produbi vjersko uvjerenje, da se potakne obraćenje srca i ojača volja da slijedi Krista. Kršćanska molitva prvenstveno nastoji razmatrati ‘Kristova otajstva’“ (br. 2708).

Evo, dakle, milosti kršćanske molitve: Krist nije dalek, nego je uvijek u odnosu s nama. Ne postoji vid njegove božansko-ljudske osobe koji ne može postati za nas mjestom spasenja i sreće. Svaki trenutak Isusova zemaljskog života, po milosti molitve, može nam biti vremenski blizak, zahvaljujući Duhu Svetom, tom vođi. Ali vi znate da nije moguće moliti bez vodstva Duha Svetoga. On je taj koji nas vodi! Zahvaljujući Duhu Svetom i mi smo prisutni na rijeci Jordanu, kada se Isus uronio u vodu da primi krštenje. I mi smo sustolnici na svadbi Kani, kada Isus daje najbolje vino za sreću supružnika, to jest Duh Sveti nas povezuje s tim otajstvima Kristova života da bismo u kontemplaciji Isusa mogli doživjeti iskustvo molitvu kako bismo se još više s njim sjedinili. I mi u čudu svjedočimo nebrojenim ozdravljenima koja je učinio Učitelj. Uzmimo u ruke Evanđelje, razmatrajmo nad otajstvima sadržanima u evanđelju i Duh će nas voditi da budemo ondje prisutni.

A u molitvi – kad se molimo – svi smo poput gubavca očišćena od svoje bolesti, slijepog Bartimeja kojem je vraćen vid, Lazara koji izlazi iz groba... I mi smo izliječeni u molitvi kao što je ozdravljen slijepac Bartimej i ovaj drugi, gubavac... I mi smo uskrsnuli, kao što je bio uskrsnuo Lazar, jer nas molitva razmatranja vođena Duhom Svetim vodi do toga da iznova proživljavamo ta otajstva Kristovog života i susretnemo Krista te, zajedno sa slijepcem, kažemo: „Gospodine, smiluj mi se! Smiluj mi se! – „A što želiš?“ – „Progledati, ući u taj dijalog“. A kršćansko razmatranje, vođeno Duhom, vodi nas do toga dijaloga s Isusom. Nema stranice Evanđelja na kojoj ne bi bilo mjesta za nas. Razmatrati, za nas kršćane, je način na koji susrećemo Isusa. I, tako, i jedino tako, ponovno pronalazimo same sebe. A to ne znači prignuti se nad sebe same, to ne: to znači poći Isusu i po Isusu susresti sebe same, ozdravljene, uskrsle, okrijepljene po Isusovoj milosti. I susresti Isusa spasitelja sviju, pa i mene. I to zahvaljujući vodstvo Duha Svetoga.